

ΝΟΥΜΑΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 10 του Σεπτεμβρίου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 212

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Βαυδικός ύμνος στον "Ήλιο" (μετάφρ. από τα Σινονκριτικά).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ. "Ο Ξένος" (δραματική σκηνή).

ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ. "Εκλογικά προγράμματα του Θ. Καρούσου."

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ. Οι Τυραννοχτόνοι.

Δ. Π. ΑΛΒΑΝΟΣ. Ριχάρδος Βάνγκε κι ο νεο-ιδανισμός.

Κ. ΛΑΝΑΡΑΣ. "Ανοιχτό γράμμα."

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. "Έργα και "Ημέραι." — Μία στήλη.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Φιλήτας, Ρήγας Γκόλφης, Λεάντρος Παλαμής, Γ. Στεφανής, Γ. Ζουφρές.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα (Πλατωνικοί φνιτοφάγοι, — Είδος άποκλήρηξη — Μυαλό — Τό βιβλιότου Γιαννόπουλου — Τόνηγη του Καπετάνιου).

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΧΤΟΝΟΙ

« και δολοφονία βλαστήμια
σπαράζει τον αιθέριο τον άέρα
χαύνου και άκνοου μίαν άνεργή ζωή ζούν έδώ πέραν
(Παλαμής. « Από τους "Γυμνους και τους Θυμούς»)

Αγαπημένε Νουμά,

Από πολύν καιρό ήθελα να σου γράφω κάποτε για κάτι ζητήματα που τσιτώνουνε. αλλά ρωτούσα και τον άπατό μου :

Μά κάθε δημοτικιστής πρέπει να γράφη ; Πρέπει όλοι να γίνουμε ποιητές και φιλόλογοι ; Μπορεί να πάν έτσι μπροστά το ζήτημα ; Δέν τους χρειάζονται αυτόνω των ανθρώπω παρά μόνο καλαμαράδες ; Ούλοι άρχηγοί ; Δέν χρειάζονται και στρατιώτες, σκαφτιάδες για την ιδέα, έμποροι, μπακαλήδες, τεχνίτες και άνθρωποι επί τέλους που δέν πιάνουνε πένα στη ζωή τους ;

Και στο ίνάτι αυτών των ερωτηματικών έσωπούσα.

Σήμερα όμως δέν μπορώ πιά. Πονώ και πρέπει να φωνάζω.

Κ' έρχομαι να σε παρακαλέσω να θέσης επί τέλους καθαρά καθρά το ζήτημα του Αντιβασιλισμού, για το όποιο πολλές φορές στο Νουμά έδωκες παρακοντυλιές.

Για όσους ένοιώσανε το βιβλίό του Ραμμά κατά παλιά και τα καινούρια, δε θα φανή παράξενο, άν τους βεβαιώσουμε, πώς ύστερα από τον πόλεμο του 97 το δεύτερο μεγάλο ζήτημα που σήκωσε ή δυσπιστία

του Λαού προς το βρασιληζ είναι το Κρητικό με το δρόμο που πήρε.

Κι' άθελα ρωτιέται κανείς : "Ως που θα φτάζομε ;

"Έχει δικιο το "Έθνος να στενοχωργείται, να πίνγεται. Οι μπάτσες έρχονται άπανωτές ζερβόδεξα. Έξαλιστήκαμε. Τα χάσαμε. Και χάβομε ανεξίταστα το φαρκάκι της δυσπιστίας που τόσο κουτοπόνηρα μάς ποτίζει ή Νεοελλαδοκοινοβουλευτική δημοκοπία, ή ζήια θυγατέρα της καθαρεύουσας και του Σκολαστικισμού.

Όσοι όμως δε θέλουνε να το πιούνε εύκολα, πρέπει να βγούνε και να πούνε το Γιατί.

"Όλοι πιά πάει να το χωνέψουνε, πώς χωρίς τίμιο και γερό έλεύτερο Έλληνικό Κράτος, τίποτα δέν μπορεί να περιμένη το έθνος.

Τί πάει να πη όμως Κράτος, και πώς θεμελιώνεται και πώς δουλεύει, και γιατί το δικόμας έχτικιασε και μαραζώνει, λίγοι το νοιώθουνε κατάβαθα.

Τί λένε οι πολιτειολόγοι πώς πρέπει νανε το Κράτος δέν ξέρουμε. Ξέρουμε όμως πώς για να ζήση ή Ρωμισούνη, το Έλληνικό Κράτος έπρεπε νανε ένας τίμιος οργανισμός που ενώ θα άσφάλιζε το έσωτερικό του με νόμους, που να έφαρμόζονται τίμια και ίσα, τη ζωή την τιμή και την περιουσία των πολιτών, την πρόοδο και την προκοπή τους στις τέχνες και στις επιστήμες, σύγκαιρα θα τους άρμάτωνε και θα τους έγύμναζε κάνοντάς τους μια γροθιά, για να μπορίση με φέληση και δύναμη να κυνηγήση την πραγματώση των Ίδανικών που έτοιμα του παράδωκε ή μεγάλη ή επανάσταση, και να προστατέψη τους ύβρισμένους και κυνηγημένους υπόδουλους αδερφούς του.

Αντίς άφτά όμως τί έκάμαμε 80 χρόνια τώρα;

Μια παρωδία Κράτους, που από την άρχή έβαλε για μοναδικό του σκοπό τη μεταμόρφωση του πολεμιστή Ρωμιού σ' άρχαιοπρεπή και καθαρεβουσιάνον Έλλάδιο, έκλήρυξε την κλέφτικη και έλευτερώτρα γλώσσα του λαού πρόστυχη και βάρβαρη, και άπάνω στο ζήλο του για το γουρισμό τουλάχιστο ως τον Ξενοφώντα έπαραιμέλησε κάθε άλλη ανάπτυξη του λαού. Και άφου με την ψεύτικη ΔημοκρατικοΠερικλείκη mania του εκατάστρεψε την πολιτική και στρατιωτική άριστοκρατία που το δημιούργησε, έπιασε κι' έδωκε στο χτίς ραγια λαό, και σήμερα φτωχό, άμαθό ύβρισμένο και περιφρονημένο λαό ένα πολιτεμα Ίδανικό και μια καθολική ψηφοφορία και τον άφησε να δημιουργήση τη δικούσα τάξη του.

Και την έδημιούργησε ! Και τρώμε τώρα τους καρπούς της.

Με τέτοιο λαό και με τέτοιο έκλογικό κώδικα,

όσο τίμιος κι' άν είναι ο πολιτευόμενος θα καταντήση ύψημόπορος, πουλώντας έθνος — και παρελθόν του όταν ντροπιάζη το Ψ, και παρόν του όταν τρώη φτυσιές από παντού, και το μέλλο του, όταν το δημιουργεί σκοτεινό στα παιδιά του — πουλώντας έθνος, και αγοράζοντας ψήφους. Αν δέν κάνη τα ρουσφέτια του λαού δε θα βγή βουλευτής. Ο λαός και ο βουλευτής του δε θέλει τίμιο υπάλληλο. Θέλει κομματάρχη. Από τον Άνεύθυνο, κι' από το δεσποτη και τον Καθηγητή ως τον τελευταίο κλητήρα, ούλους τους θέλει κομματάρχες. Κανείς για το Λαό, κανείς για το Νόμο, κανείς για το Κράτος, κανείς για το έθνος. Ούλοι για το Κόμμα.

Ο κάθε τιποτένιος και ο κάθε κατασκοκλέφτης έχει ένα ψήφο, δηλαδή ίση πολιτική αξία με τον πρώτο καθηγητή του Πανεπιστήμιου.

Και όντας Ραγιαζ άκόμη, επειδή το Κράτος δε διορθώνει το Ραγιαδισμό του παρά μόνο ατην χυδαίαν του γλώτταν, και νομιζοντας έχτρό του — έχι τόσο πολύ άδικα — το Κράτος, έννοει να πουλήση όσο μπορεί ακριβότερα τον ψήφο του. Και έχι το Στάτ του που μόνο άληθινό επιχείρημα κατά της εύρείας περιφέρειας ήρε το : «Θά ήτο φοβερόν να στερηθή έ λαός του μόνου του προστάτου, του βουλευτού ! !»

Προστάτης ! ! !

Κατά τίνος Μωρέ ; Κατά του Νόμου, κατά του Κράτους, κατά του έθνους ;

Και έχουμε δύο τέλεια πολιτικά καλούπια.

Τόν Ντεληγιάννη με τη φυσική του έξυπνάδα μαζί με την κατεργχρόση του καθαρεβουσιισμού, που γλύφει και τρέμει το ψωριασμένο πλήθος, το μαστροχαλαστή που ήθελε «Δεδηλωμένη» και ο Βουλευτής είναι εις θέσιν να γνωρίζη κάλλιον παντός άλλου τας ανάγκας της Έπαρχίας τους.

Και τον Τρικούπη τον τίμιο και διαβασμένο και δημιουργικό πολιτικό που για να μπορέ να βγαίνη βουλευτής και Κυβερνήτης, έπρεπε να βουτήξη στη συναλλαγή. Και έβούτηξε. Κ' επνίγηκε.

Και μάς έστείλανε τον Καποδίστρια — τον έσκώτώσαμε.

Μας έστείλανε τον Όθωνα — τον έδιώξαμε.

Μας έδωκανε χίλια εκατομμύρια να γενούμε Άθρώποι — και τα φάγαμε, τα κλέψαμε, τ' άνεμοσκορπίσαμε.

Πολεμούμε να κάμομε στρατό, — μά στρατός με καθαρέβουσα και με κούκλες και με συναλλαγή δε γίνεται.

Κάνομε καρβία και σαπίζουνε στα βρωμόνερα του σκολαστικισμού, της συναλλαγής και κακομοιργιάς.

Κι' ύστερα, σα γνήσιοι Ρωμιοί, αντίς να παραδεχτούμε τις μπομπές μας και να ιδούμε το χάλι